

Nr 255.

Av herr **Andersson** i Stockholm, om *ändrade grunder för beräkningen av semester åt arbetare vid armén, marinen och flygvapnet.*

Frågan om semestertiden för försvarsväsendets arbetare har varit föremål för behandling vid såväl 1929 som vid 1930 års riksdag. Det uttalande, som gjordes i frågan vid 1930 års riksdag, har givit regeringen anledning att inhämta yttrande från de militära myndigheterna angående dessas ståndpunkt i frågan. Meddelande därom är lämnat i statsverkspropositionen. Ifrågasvarande yttrande har emellertid, trots att förslag utarbetats, icke före riksdagens början blivit insänt från förvaltningsmyndigheterna. Därigenom har förslag till ändrade grunder för beräkning av semester icke blivit slutbehandlat och förelagt riksdagen. Då så icke blivit fallet, tillåter jag mig även till denna riksdag framföra frågan om ändring i semesterbestämmelserna, så att större rättvisa åstadkommes och semestern bättre än nu är fallet fyller sin uppgift till förbättrande av hälsa och arbetskrafter.

Ett ytterligare uppskjutande av denna fråga, på grund av att de militära myndigheterna icke insänt sitt yttrande, synes icke böra ifrågakomma. I den mån ifrågasvarande yttrande skall öva inflytande över riksdagens beslut synes det ej uteslutet, att detsamma på sätt som eljest ofta förekommer kunna från vederbörande infordras.

Flera av de lokala förvaltningsmyndigheterna, som avgivit yttrande i frågan, hava givit sin anslutning till kravet på ändrade semestervillkor för arbetarna. Sålunda har chefen för en av de större arbetsplatserna vid armén, nämligen tygmästaren vid Karlsborgs tygstation, anfört följande:

”Beträffande principen, att föreskrifterna för semestertiden för försvarsväsendets arbetare skulle bättre än nu är fallet anpassas efter vederbörandes anställningstid och tjänsteålder, synes densamma vara motiverad. Visserligen har under denna frågas behandling jämförelse gjorts med semesterförhållanden inom den privata arbetsmarknaden, men liksom staten gått in för att genom pensionering och understöd säkerställa statsanställda arbetares utkomst-möjligheter, så torde den också i avseende på semester för sina arbetare icke böra anse sig allt för beroende av förhållandena inom privatindustrien, där ekonomiska fluktuationer mera torde göra sig gällande vid bedömande av ifrågasvarande ärende än vid statens verkstäder.

Sedan 1928 hava semesterförhållandena genom S. F. S. 215/1928 blivit bestämda för vissa extra ordinarie tjänstemän. Dessas semester ställer sig

gynnsammare än för försvarets arbetare, vilka naturligen på grund av sitt arbetes natur minst i lika hög grad som den förra personalgruppen äro i behov av en uppfriskande semester. Ett tillgodoseende av förlängningen av en dylik blir dock i sista hand beroende av riksdagens ställning till vederbörligt anslagsbehov.”

Flera andra av de hörda myndigheterna hava uttalat sig i samma riktning, ehuru vissa uttalat sig för en icke fullt så långt gående förändring i nu gällande bestämmelser. En del myndigheter hava ställt sig avvisande, vilket endast bekräftar vad förut är känt, nämligen att det finnes de, vilka anse, att de, som utföra arbete, i alla avseenden skola behandlas sämre än de, som benämnas tjänstemän. Den, som benämnes tjänsteman, får som förhållandena nu äro ordnade även om sysslan är ganska enkel en semester, som är dubbelt så lång som den, vilken tillkommer en yrkesarbetare, på vilken det ställes stora fordringar och som har ett tjugotal anställningsår.

Då riksdagen vid tillmätande av semestern för en kategori kunnat avväga den så, att den fyller sitt ändamål, borde rättvisan bjuda, att även de som äro arbetare bleve lika behandlade i här omskrivna avseende.

Med hänvisning till vad sålunda anförts får jag härmed föreslå,

att riksdagen vid behandling av anslagen till semester åt arbetare vid armén, marinen och flygvapnet må besluta, att semester skall tilldelas dessa arbetare efter de grunder, som gälla för extra-ordinarie befattningshavare vid samma verk.

Stockholm den 22 januari 1931.

Edoff Andersson.
